

„Vyrež mečom vo vzduchu okno a prelez ním!“ vysvetlil dedko.

Leonovi sa to celé ešte stále zdalo úplne bláznivé. Možno drží v rukách len nejaké čarodejnícke pomôcky. Možno je jeho dedko podvodník.

„Leon, ja nie som nijaký podvodník!“

Chlapec sa vystrašene mykol. Dedko zrejme naozaj dokáže čítať myšlienky.

„Viem, že sa z teba stane skvelý dračí rytier. Počúvaj svoj vnútorný hlas, ukáže ti cestu. Oddnes je tvojou úlohou zadržať zlé mocnosti, ktoré budú chcieť dobyť náš svet.“ Rozhovor dedka očividne vyčerpával. Zhlboka sa nadýchol a po krátkej prestávke pokračoval: „Teraz už musíš ísť.“

„Ja zase prídem.“

Namiesto odpovede sa naňho dedko len ticho usmial.

Vôbec nebolo ťažké meč a brnenie zasa skryť. Stačilo rukou ľahko zatlačiť špičku meča dolu. Meč sa zložil a opäť sa zmenil na nenápadné zelené plniace pero. Keď Leon pritlačil dva dračie pazúry na dolnom okraji brnenia k sebe, zbroj sa stiahla do podoby takmer obyčajnej spony na opasku. Leon poskladal veci do koženej kapsičky a prevesil si ju cez plece.

„Maj sa dobre, Leon,“ lúčil sa s ním dedko.